

זוהר הקדוש מיטן פירוש מתוק מדבש אויף די פרשה



פרשת ראה תשפ"ב

עלון מס' 98

י"ל בעזהש"ת ע"י מרכז "מתוק מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

לוח עמוד היומי בזוה"ק פרשת שופטים

חלק 2 - פרשת תרומה

יום	וילנא	מתוק מדבש
ראשון	קסא ע"ב	תכט-תכט
שני	קסב ע"א	תכט-תלה
שלישי	קסג ע"ב	תלה-תמא
רביעי	קסד ע"א	תמא-תמז
חמישי	קסה ע"ב	תמז-תנב
שישי	קסז ע"א	תנב-תנז
שבת	קסח ע"ב	תנז-תסג

להתחזק ולבטוח בהקב"ה בתשובה שלימה ואז תתקבל

תא חזי יצר טוב פְּעִי חֲדָוָה דְּאוֹרֵייתָא בא וראה היצר טוב רוצה שמחה של לימוד התורה, ויצר רע חֲדָוָה דְּחִמְרָא וְנִיאוּפִין וְגִסּוּתָא דְּרוּחָא והיצר הרע רוצה שמחת היין ונאוף וגסות הרוח, וּבְגִין כֶּךָ פְּעִי בַר נָשׁ לְאַגְנָא תְּדִיר מִהֵוּא יוֹמָא רַבָּא יוֹמָא דְּדִינָא יוֹמָא דְּחוּשְׁבָּנָא ולכך צריך האדם לרגוז ולפחד תמיד מאותו יום הגדול שהוא יום הדין ויום נתינת חשבון על כל מעשיו, דְּלִית לִיה לְבַר נָשׁ לְאַגְנָא עָלִיה אֲלֵא עוֹבְדֵי דְּכַשְׁרָן דְּאִיהוּ עָבִיד בְּהֵא עֲלָמָא כי אין לו לאדם מה שיגן בעדו אלא מעשיו הטובים שעשה בעולם הזה, בְּגִין דְּיִגְיִנוּ עָלִיה בְּהֵא שְׁעָתָא כדי שיגינו עליו באותה השעה.

תא חזי כתוב וייראו האנשים כי הובאו בית יוסף ואמר ומה פִּלְהוּ הוּוּ גִיבְרִין פִּלְהוּ תְּקִיפִין הלא כל השבטים כולם היו גבורים וכולם היו חזקים, וְחַד עוֹלִימָא דְּאִייתִי לֹון לְבִיתָא דְּיוֹסֵף דְּחָלוּ ונער אחד הביא אותם לביתו של יוסף עכ"ז נתייראו, פִּד יִיתִי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַתְּבַע לִיה לְדִינָא לְבַר נָשׁ עַל אַחַת פְּמָה וְכַמָּה כְּשִׁיבָא הקב"ה לתבוע את האדם לדין על אחת כמה וכמה שיתירא מאימת הדין, בְּגִין כֶּךָ פְּעִי לִיה לְבַר נָשׁ לְאַזְדַּהֲרָא בְּהֵא עֲלָמָא ולפיכך צריך האדם להזהר במעשיו בעודו חי בעולם הזה, לְאַתְתְּקַפָּא בִּיה בְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְיִשְׁוִי בִּיה רִוּחַצְנִיָּה ולהתחזק בהקב"ה וישים בו מבטחו, ואז דָּאָף עַל גַּב דְּאִיהוּ חֲטִי אף על פי שחטא לא יתייאש מן הרחמים לחשוב שח"ו אבד סברו ובטלה תוחלתו מלחזור עוד ולהתקרב להקב"ה כמו קודם החטא, אלא אִי יִהְיֶה מְנִיָּה

אידיש

(אין פרשת ראה (ראש-חודש אלול) איז נישטא קיין זוהר, האבן מיר צוזאמגעקליבן מאמרים פון עניני תשובה)

זיך שטארקן און זיך פארזיכערן אינעם
אויבערשטן מיט תשובה שלמה, און דעמאלטס
וועט עס אנגענומען ווערן

קום און זע, דער יצר טוב וויל האבן פרייד פון לערנען תורה, און דער יצר הרע וויל האבן פרייד פון טרינקען וויין און זנות און זיך גרויסהאלטן, און דערפאר דארף דער מענטש שטענדיג ציטערן און זיך דערשרעקן פונעם גרויסן טאג וואס דאס איז דער יום הדין און דער טאג פון געבן א רעכענונג אויף אלע זינע מעשים, ווייל דער מענטש האט נישט עפעס וואס זאל אים פאשיצן, נאר זינע גוטע מעשים וואס ער האט געטון אויף דער וועלט, פִּדִי זיי זאלן פאשיצן אויף אים אין יענער צייט.

קום און זע, עס שטייט אין פסוק "וייראו האנשים כי הובאו בית יוסף", און די מענטשן האבן מורא

געהאט ווייל מען האט זיי געברענגט צום הויז פון יוסף, זאגט דער זוהר הקדוש, אלע שבטים זענען דאך געווען העלדן און זענען אלע געווען שטארק, און פונדעסטוועגן האבן זיי אזוי מורא געהאט פון איין יונגל וואס האט זיי געברענגט צום הויז פון יוסף, אויב אזוי, איז ווען דער אויבערשטער וועט פארדערן דעם מענטש צום משפט, וועט ער אורדיי און אורדיי מורא האבן פונעם אימת הדין, דערפער דארף דער מענטש אכטונג געבן זינע מעשים וויילאנג ער לעבט נאך אויף דער וועלט, און זיך שטארקן אינעם אויבערשטן און לייגן אויף אים זיין פארזיכערונג, און דעמאלטס, אפילו אויב ער האט געזינדיגט זאל ער נישט אויפגעבן פון האבן אויף רחמים, מראכמנדיג אז ער האט חלילה פארלוירן זיין האפענונג פון זיך נאכאמאל צוריקקערן און דערנענטערט ווערן צום אויבערשטן אזוי ווי איידער ער האט געזינדיגט, נאר, אויב ער וועט חרטה האבן אויף זיין זינד און זיך צוריקקערן בתשובה שלמה, איז ער שטארק ווייל ער האט זיך געשטארקט אויף זיין



בְּתִיבְכָתָא שְׁלִימָתָא אַם יתחרט על חטאו ויחזור בתשובה שלימה, הָא תְּקִיף אִיהוּ הרי הוא חזק על שהתגבר על יצרו, וְיִתְתַּקַּף בִּיהּ בְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּאִילוּ לֹא חָטָא ויחזור ויתחזק ויתקרב להקב"ה ויהיה נחשב לו כאילו לא חטא מעולם.

(מקץ דף רב ע"א, ובביאורינו כרך ד עמ' רנב-רנג)

השב בתשובה עוקר מיד החיצונים כל תפלותיו ומצותיו ופודה אותם

אִת פִּתְחָא אַחְרָא יש בהיכל הזה [היכל הראשון דקדושה] פתח אחר, דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֲתִיר לָהּ שהקב"ה חותר אותה, וְאִתְפַּתַּח תְּלַת זְמָנִי בְיוֹמָא וְלֹא אֲנַעִיל ונפתח שלש פעמים ביום ואינו נסגר (עד שכל תפלות שהתפללו בדמעות נכנסו), וְקִימָא לְאִינוֹן מְאִרְיָהוֹן דְּתִיבְכָתָא דִּי אוֹשְׁדִין דְּמַעָּה בְּצִלּוֹתְהוֹן קָמִי מְאִרְיָהוֹן ועומד פתוח לאותם בעלי התשובה השופכים דמעות בתפלתם לפני קונם, וְכָל תְּרַעֲיָן וּפְתַחֲיָן נִנְעָלוּ עַד דְּעֵינִי בְּרִשּׁוֹתָא וכל השערים ופתחים סגורים עד שהתפללו נכנסות ברשות, בְּר תְּרַעֲיָן אֲלִין דְּאֶקְרוֹן שְׁעָרֵי דְּמַעָּה חוץ משערים האלו הנקראים שְׁעָרֵי דְּמַעָּה, שהם תמיד פתוחים והתפללו בדמעות נכנסות בהם בלי רשות, כי האדם בתשובתו עוקר את עצמו מתחת יד החיצונים, ומוציא מידם כל תפלותיו ומצותיו, ופודה את הנצוצין שלו שנבלעו בתוכם, בסוד מש"כ חיל בלע ויקיאנו, וזהו מעלת בעלי תשובה שמכניעים ומשברים את כח החיצונים.

וְכַד הָאִי צִלּוֹתָא דְּדְמַעָּה סִלְקָא לְעֵילָא לְאֶעְלָא בְּאִינוֹן תְּרַעֲיָן וכשתפלה זו של דמעות עולה למעלה ליכנס באותם השערים, אֲזִדְמָן הֵהוּא אוֹפֵן דְּקִימָא עַל שִׁית מָאָה חִינוּן רַבְרָבָן וְרַחֲמִיא"ל שְׁמִיהּ מְזֻדְמָן אוֹפֵן הֵהוּא העומד על שש מאות חיות גדולות ורחמיא"ל שמו, על שם שמרחם ומעלה את התפלות, וְנָטִיל תְּהִיא צִלּוֹתָא בְּאִינוֹן דְּמַעֲיָן והוא לוקח התפלה ההיא שהתפללו בדמעות, וְצִלּוֹתָא עֲאֵלַת וְאִתְקַשְׁרַת לְעֵילָא והתפלה נכנסת ומתקשרת למעלה בעולם האצילות, וְאִינוֹן דְּמַעֲיָן אֲשִׁתְּאֲרוּ הָכָא וְרִשְׁמִין בְּהָא פִּתְחָא ואותם הדמעות נשארות כאן בעולם הבריאה ונרשמות בזה הפתח.

(פקודי דף רמה ע"ב בהיכלות דקדושה, ובביאורינו כרך ט עמ' דש-שה)

אידיש

וואס ווערן געזאגט מיט מ'רערן גייען אריין אין זיי אן ערלויבעניש, ווייל דורך די תשובה טוט זיך דער מענטש אויסרייסן פון אונטער די האנט פון די חיצונים, און ער געמט ארויס פון זייערע הענט אלע זייער תפלות און מצות, און ער לייזט אויס זייער נצוצין וואס זענען איינגעשלינגען געווארן אין זיי, אינעם סוד פונעם פסוק "חיל בלע ויקיאנו", ער האט איינגעשלינגען א פארמען און ער וועט עס אויסשפיינען, און דאס איז די גרויסקייט פון די בעלי תשובה וואס זיי אונטערטעניגן און צופרעכן דעם כח פון די חיצונים.

און ווען אט די תפלה מיט מ'רערן טוט ארויפגיין אויבן, אריינגעגיין אין אט די טויערן, קומט אן דער אופן וואס שטייט אויף זעקס הונדערט גרויסע חיות און זיין נאמען איז רחמיא"ל, וויבאלד ער האט רחמנות און ער איז מעלה די תפלות, און ער געמט די תפלה וואס מען האט מתפלל געווען מיט מ'רערן, און די תפלה גייט אריין און ווערט מקשר אויבן אינעם עולם האצילות, און די מ'רערן בלייבן דא אינעם עולם הבריאה און ווערן אנגעצייכנט אין דעם מיר.

יצר הרע, און ער זאגט נאכמער פארשטארקט ווערן און זיך דערנענטערן צום אויבערשטן, און עס וועט גערעכנט ווערן פאר אים אזוי ווי ער האט קיינמאל נישט געזינדקט.

ווער עס קערט זיך צוריק מיט תשובה, טוט ער אויסרייסן אלע זייער תפלות און מצות פון די הענט פון די חיצונים און ער לייזט זיי אויס

עס איז דא נאך א מיר אין דעם היכל [דעם ערשטן היכל פון די קדושה], וואס דער אויבערשטער גראבט עס אויס, און עס ווערט געעפנט דריי מאל אין מאג און עס ווערט נישט פארמאכט (ביז עס זענען אריינגעגאנגען אלע תפלות וואס מען האט געדאוונט מיט מ'רערן), און עס שטייט אפן פאר די בעלי תשובה וואס פארגיסן זייער תפלה פארן אויבערשטן מיט מ'רערן, און אלע מירן זענען פארמאכט ביז די תפלות גייען אריין מיט ערלויבעניש, אויסער אט די מירן וואס ווערן אנגערופן "שערי דמעה", די טויערן פון מ'רערן, וואס זיי זענען שטענדיג אפן און די תפלות

דמעות של תפלה ותשובה בוקעות רקיעים ונכנסות לפני המלך ב"ה

וממשיך ואמר כי לית לך מילי בעלמא דקיימי קמיה אין לך דבר בעולם שחשוב ועומד לפני הקדוש ברוך הוא אלא תשובה, וצלותא דבר נש ותפלתו של האדם. ואמר רבי יהודה, תלת זיני תשובה הכא בהאי קרא ג' מיני תשובה נזכרים כאן בפסוק זה, והיינו תשובה על ידי תפלה, תשובה על ידי שוועה, תשובה על ידי דמעה, וכלהו בהאי קרא פתיבי וכולם כתובים בפסוק הזה, שמעה "תפלתי" יהו"ה, "ושועתי" האזינה, אל "דמעתי" אל תחרש, והנה כללהו תלתא חשיבי לפני קדשא בריך הוא כל הג' מיני תשובה חשובים לפני הקדוש ברוך הוא, ומפולגו לא חשיב בדמעה ומכולם אינו חשוב לפניו כמו תשובה בדמעות, דהא בדמעין אזלא לבא ורעותא וכל גופא כי בדמעות מתעוררים הלב והרצון וכל הגוף, ותליסר תרעין צאלין קמי הקדוש ברוך הוא וי"ג שערים נכנסים הדמעות לפני הקדוש ברוך הוא.

ומפרש הדבר הראשון הוא תפלה, דכתיב בה שמיעה שנשמך אצלה לשון שמיעה דכתיב שמעה תפלתי יהו"ה. הדבר השני הוא שוועה, שנשמך אצלה לשון האזנה דכתיב ושוועתי האזינה. הדבר השלישי הוא דמעה וזה לא פהני תשובה בדמעה אינה כמו השאר, אלא (דף נ"ט ע"ב) יתיר מפולא אלא היא חשובה יותר מכולן דכתיב כמו שכתוב אל דמעתי אל תחרש ולשון זה חזק יותר משמיעה והאזנה כדלקמן.

ושואל מאי בין האי להאי מה הבדל בין זה לזה, ומשיב רבנין דקיסרי החכמים מעיר קיסרי ורבי אלעזר בר יוסי חולקים בדבר, רבי אלעזר בר יוסי אמר שההבדל הוא כי תפלה לזמנין דבר נש צלי צלותיה תפלה לפעמים שאדם מתפלל תפלתו והקדוש ברוך הוא שומע, אבל לא פעי למעבד שאילתיה אבל אינו רוצה לעשות שאלתו ובקשתו, ושתיק מניה ולא אשגח בה והוא שותק ממנה ואינו משגיח בה, דהא לא כתיב בה אלא שמיעה כי לא כתוב בו אלא שמיעה בלבד, להורות כי לפעמים הוא רק שומע אל תפלתו ואינו מקבלה.

אידיש

די טרערן פון תפלה און תשובה טוען שפאלטן הימלען און זיי גייען אריין פארן קעניג הקב"ה

און דער זוהר הקדוש זאגט ווייטער, אז עס איז נישטא קיין נאך אויף דער וועלט וואס איז נאך אזוי חשוב און עס שטייט פארן אויבערשטן, נאר תשובה, און די תפלה פונעם מענטש. האט רבי יהודה געזאגט, דריי סארטן תשובה ווערן דערמאנט אין דעם פסוק, און זיי זענען, תשובה דורך תפלה, תשובה דורך שוועה, שרייען, און תשובה דורך דמעה, טרערן, און אלע דריי שטייען אין דעם פאלגנדן פסוק, "שמעה תפילתי ה', ושוועתי האזינה, אל דמעתי אל תחרש", דער אויס מין תפלה, אויבערשטער, און מין געשריי זאלסטו דערהערן, צו מיינע טרערן זאלסטו נישט שווייגן, און אט די אלע דריי סארטן תשובה זענען חשוב פארן אויבערשטן, און פון זיי אלע איז נישטא איינס וואס איז אזוי חשוב ווי תשובה מיט טרערן. ווייל מיט טרערן ווערן גתעורר דאס הארץ און דער רצון און דעם גאנצן גוף, און אין דרייצן טוען די טרערן אריין פארן אויבערשטן.

און דער זוהר הקדוש ערקלערט, דער ערשטער נאך איז תפלה, וואס עס שטייט ביי דעם דער לשון שמיעה, דערן, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק "שמעה תפילתי ה'",

דער אויס מין תפלה, אויבערשטער. דער צווייטער נאך איז שוועה, שרייען, וואס נעבן דעם שטייט דער לשון פון האזינה, דערהערן, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק "ושועתי האזינה", און מין געשריי זאלסטו דערהערן. דער דריטער נאך איז דמעה, טרערן, און דאס תשובה טון מיט טרערן איז נישט אזוי ווי די אנדערע צוויי, נאר עס איז מער חשוב ווי זיי אלע, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק "אל דמעתי אל תחרש", צו מיינע טרערן זאלסטו נישט שווייגן, און דער לשון איז שטארקער ווי שמיעה און האזינה, אזוי ווי דער זוהר הקדוש וועט ווייטער ערקלערן.

פרעגט דער זוהר הקדוש, וואס איז דער אונטערשייד צווישן דאס און דאס, ענטפערט דער זוהר הקדוש, די חכמים פון די שטאט קיסרי, און רבי אלעזר בר יוסי קרייגן זיך אין דעם, רבי אלעזר בר יוסי האט געזאגט, אז דער אונטערשייד איז ווייל ביי תפלה, צומאל איז דער מענטש מתפלל זיין תפלה, און דער אויבערשטער הערט עס, אבער ער וויל נישט טון זיין פארלאנג און זיין געבעט, און ער שווייגט פון איר און קוקט זיך נישט אום אויף איר, ווייל עס שטייט נאר ביי דעם דער לשון שמיעה, דערן, צו ווייזן אז אמאל טוט ער נאר אויסהערן די תפלה אבער ער געבט עס נישט אן.



אבל שוועה איהו יתיר מתפלגה שועה היא חשובה יותר מתפלה, דצנוח ברעותא דלפא לקמיה מריה שצועק ברצון הלב לפני קונו, ובגין דשוי רעותא יתיר ולפי שמשים רצונו יותר להקדוש ברוך הוא, לכן פתיב בה האזינה שפירושו פמאן דארפין אודניה גבי ההיא מלה כמי שמטה את אזנו לשמוע אותו הדבר וברצונו לקבלו, ועם כל דא שתיק ולא בעי למיעבד רעותיה ועם כל זה לפעמים הוא שותק ואינו רוצה לעשות רצונו.

אבל דמעה איהי בלפא וברעותא דכל גופא אבל דמעה היא בהתעוררות הלב וברצון של כל הגוף, ובגין כך פתיב בה ולכך כתוב בה אל דמעתי אל תחרש שהקדוש ברוך הוא מקבל תפלתו וממלא את בקשתו.

ורבנן אמרי וחכמים אומרים, לאו כל דמעין עאלין קמיה מלפא לא כל הדמעות נכנסות לפני המלך ב"ה, כגון דמעין דרוגזא דמעות של כעס, ודמעין דמוסר דין על חבירו ודמעות של המוסר דין על חברו, לא עאלין קמיה דמלפא אלו הדמעות אינן נכנסות לפני המלך ב"ה, אלא דמעין דצלותא ודתשובה אלא הדמעות של תפלה ותשובה, ודבעין בעותא מגו עקתא ודמעות של המתפללים תפלה מתוך צרתם, פלהו בקעין רקיעין ופתחי תרעין ונעאלין קמיה דמלפא כל אלו הדמעות בוקעות רקיעים ופותחות שערם ונכנסות לפני המלך ב"ה

(זהר חדש רות דף צו ע"ב-צח ע"א, ובביאורינו כרך ג עמ' תל-תלב)

אידיש

נישט שווייגן, ווייל דער אויבערשטער נעמט אן זיין תפלה
און ערפילט זיין געבעט.

און די חכמים זאגן, נישט אלע מרען גייען אריין פארן
קעניג הקדוש ברוך הוא, צום ביישפיל, מרען פון
צארן, און מרען פון איינער וואס געבט איבער א דין
אויף זיין חבר, אזעלכע מרען גייען נישט אריין פארן קעניג
הקדוש ברוך הוא, און נאר די מרען פון תפלה און תשובה
גייען אריין פאר אים, און די מרען פון די וואס זענען
מתפלל א תפלה פון זייער ענגשאפט, אט די אלע מרען
שפאלטן הימלען און עפענען טויערן און גייען אריין פארן
קעניג הקדוש ברוך הוא.

אבער דער לשון שוועה, שרייען, איז מער חשוב ווי תפלה,
ווייל דער מענטש שרייט מיט ווילן פון הארץ פארן
באשעפער, און וויבאלד ער לייגט מער זיין רצון פארן
אויבערשטן, דעריבער שטייט ביי דעם דער לשון "האזינה",
דערהער, וואס דאס מיינט, אזוי ווי איינער וואס בייגט צו
זיין אויער צו הערן דער זאך און ער וויל עס אננעמען,
און פונדעסטוועגן טוט ער אמאל שווייגן און וויל נישט
טון זיין ווילן.

אבער מרען איז מיטן ערוועקונג פונעם הארץ און מיטן
ווילן פונעם גאנצן קערפער, און דעריבער שטייט
ביי דעם "אל דמעתי אל תחרש", צו מיינ מרען זאלסטו

שבת דא שירתא

און איך באפעל צו יעדן איינעם פון די יונגעלייט, צו זאגן עטליכע בלאט תקוני זיך יעדן טאג, וואס דאס איז
זייער מסגל פארן נפש, און חלילה נישט נאכלאזן דערפון, ווייל עס איז נישט אפצושטאצן דעם געוואלדיגן טובה
וואס וועט ארויסקומען דערפון, און די דינים וועלן נמתק ווערן.

(אגרות שומרי אמונים ט"ו)

פרשת ראה תשפ"ב

צו באקומען דעם גליון יעדע וואך שיקט א אימייל צו: 3022233@gmail.com

ד

זהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

"ובלכתך בדרך"
פארמאט
70 כרכים
מהדורת ר' יוסף
צבי בערגער
(6.5/4.5 in)



גרויסע סעט (In 9.5/6.5)



קלענערע סעט - מהדורת ר' הערשל וועבער
(In 7/5)

845.664.5168 פאר
דעליווערי
רופט: